

27 И ѿговориѹа, и речеѹа на Исуса: не знаеме. рече имъ и той: нито азъ ви казѹвамъ съ коѹ власть правимъ тѹа.

28 Но що ви се чинете; нѣкой человекъ имаше два сына: и ѿиде при първѹмъ и рече: чадо, иди занесе работи въ лозѣ то ми.

29 И той ѿговори, и рече: не шемъ: но послѣ расказае и ѿиде.

30 И като ѿиде при дрѹгѹмъ, рече пакѹ такѹ. И онъ ѿговори, и рече: азъ господѹне ще да идемъ и не ѿиде.

31 Кой ѿ двѹма та сотвори вола та на-каза си; речеѹа мѹ: първо. рече имъ Исусъ: истина ви говоримъ, защо мытари те и каданѹщѹ те превѹратъ въ въ царство то Кожѹе.

32 Защото Иѹаннъ доиде при васъ съ правденъ пжть, и не повѣрѹвахте мѹ: а мытари те и каданѹщѹ те мѹ повѣрѹвахъ: а вѹе като видѣхте това, не раскаухтесе послѣ да мѹ повѣрѹвате.

33 Дрѹга прѹтча чѹйте: человекъ нѣкой бѣше домовѹтъ, който насади лозѣ: и ѿгради го (на околу) съ плетъ. и ископа въ него жлѣкъ, и направи къла: и предаде го на работнищѹ те, и ѿиде си.

34 И когато приближи време то на-плодове те, прѹти слѹги те си при работнищѹ те да зѣматъ плодове те мѹ:

35 И работнищѹ те като фанѹха слѹги те мѹ: едногѹ оубо биѹа, а дрѹгигѹ оубиѹа, а дрѹгигѹ съ камѹнѣ побѹха.

36 Пакѹ прѹти дрѹгѹ слѹгѹ по многѹ ѿ първи те: и направиѹа и нимъ по-дѹбнѹ.

37 Най послѣ прѹти принихъ сына своего, и дѹмаше: ще да се заграмаѹтъ ѿ сына моего.

38 И работнищѹ те като видѣха сына мѹ, речеѹа помеждѹ си: тоа е наслѣдникѹ: елате да го оубѹеме, и да мѹ задрѹжиме наслѣдѹето.

39 И като го фанѹха, извѣдоха го вжнѹ ѿ лозѣ то, и оубиѹа го.

40 Когато прѹчее доде господѹро на-лозѣ то, що ще да направи на она работнищѹ;

41 Речеѹа мѹ: залѣ те, залѣ ще да ги погѹби: а лозѣ то си ще предаде на дрѹги работнищѹ, който ще да мѹ ѿдадѹтъ плодове те во време то имъ.

42 Рече имъ Исусъ: нестѣ ли прочѣли никѹга въ писанѹа та: камѹнѹтъ, когѹ-